

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: TO FRAGMENTER

Citation: Møller, Poul Martin: "TO FRAGMENTER", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 93.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-moeller01val-shoot-workid66847/facsimile.pdf> (tilgået 28. oktober 2021)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

En Fødderne fæster i Række med Lim,
Ens Tanker spoleres af Mangel paa Rim,
En andens af Mangel paa Plads.

Men naar nu den svære poetiske Last
Er sigtet og taget til Doms,
Undtagen en Haandfuld, som let i en Hast
Sig hænger ved Sækken i Rimpningen fast,
Hvor bliver det tykkere Grums?

Du lever nu selv med de lækreste højt;
Men Skrabet, der bliver igen,
Den mellemste Sort og det pæreste Pøjt,
Der falder den kræsnere Gane for drøjt,
Hvor Pokker skal det køres hen?

Du strakte din Kæp over Landet og bad,
Da myldred Romancerne frem:
Snart fylde poetiske Padder vor Stad,
Besudle hver Bog og hvert ugentligt Blad;
Mon saa du kan frelse dit Hjem?

TO FRAGMENTER

I

[Og aldrig brydes skal den skønne Kæde;
Men Sangen, arvet gennem Seklers Rad,
Med Oldtids Røst skal yngre Slægter glæde,
Og skaffe nye Tider nye Kvad.]

Og det skal være Blod af Stammens Aarer,
Som flyder i den brave Sangers Bryst,

Og det skal være Folkets Fryd og Taarer,
Som klinger i den danske Digtets Røst.

Der fødes skal en Art foruden Kræfter,
En Slægt, som intet kan og intet vil;
Kun hines djærve Sang den vrænger efter,
Og plager Folket med sit Lirespil.

For een, der løfter sig paa egne Vinger,
Skal Snese bruge laante Fjeres Pryd;
Og hver en mandig Røst et Ekko bringer,
Som døver Øret for den første Lyd.

En til en prægtig Sang sin Tanke samler;
Hans Mund er aaben og hans Stræng er stemt;
Men han i Mulighedens Mørke famler;
Thi hvad han synge vil, han har forglemt.

I et Minut han lader, som han raser;
Men pludselig han bliver rørt og øm,
Og medens han med Skoggerlatter spaser,
Med et han brister i en Taarestrom.

I et Sekund han følger Schillers Banner,
Saa er han straks af Wessels Aand besat,
Nu efter Heines Pibe han sig danner,
Gør saa en lille Flugt i Nordens Nat.

Syv Aander i hans drukne Hoved stride;
Han taler græsk, romantisk, tysk og fransk.
Paa en Gang Trubadur og Homeride,
Syv Tunger bruger han, men ingen dansk.

Og danske Mænd, som høre paa hans Toner,
Forundret spørge: hvilken sælsom Lyd?
Er det den danske Røst i Egens Kroner?
Er det en sjællandsk Piges Hjertensfryd?

II

I tungsindige Timer jeg ofte beklager
Dig, det nittende Sekels forstandige Mand.
Poesiens Blomst er forbrændt paa din Ager,
I en Ørken du søger Forjættelsens Land.
Din Dreng er en Olding, der aldrig skæmter,
Hans Musik er Rebellernes Klokke, der klemter;
Han af Vrede er bleg,
Og Drab er hans Leg.
De smaa Kannibaler med blodige Fingre
Kun danse, naar Oprørspiberne skingre.

Du har Ret: det er ude med min Poesi,
Nu vælter jeg Kunstens foragtede Alter.
Forgæves man byder mig nyt Rangleri
Og viser mig Helten i Blik og i Pjalter:
Forgæves af Kunstens høje Ruiner
De pæne Kasteller man sindrig kliner;
Af det ældgamle Spil
Ej daares jeg vil.
Lad Dækket gaa ned, jeg er lige glad;
Mit Aarhundredes Kunst kan jeg udenad.

Og dog! Hvad er Livet, naar Kunstnerne flygte,
Naar Alvor bebør under Loftet af Is
Et hælgmørkt Hus, uden Lys eller Lygte,
Og Linden for Dør med sit kulsorte Ris?

Fortsættelsen fattes.